

Недожата нива

Володимир Бровченко

В серпні не брали ми в руки серпи,
Бо руки тримали зброю,
Бо наші достиглі пшеничні степи
Були тоді полем бою.

Нива - по колосу ходять зайці!
Місяць над степом стоїть в караулі.
З боку одного - наші бійці,
З другого ворог - на відстані кулі.

Нібито тихо. Тривожний ландшафт.
Білі хати почорніли від туги.
І не змогла гречкосійна душа
Стерпіть над хлібом наруги.
Вийшов солдат -
Степові сват -
В ніч із траншеї-яруги.

Поповзом ниву розтерзану жав,
Праці віддавши душу і тіло,
Місяця серп йому помагав,
Поки на сході задніло.

Бачить пришелець, щось тут не те,
І не збагнути йому, що за диво:
Звечора поле було золоте,
Нині ж простерлася вижата нива.

Бачить снопи, як бійці, на стерні,
Все те пече його, злостить і муля.
Він ще не знає, що в цій стороні
Кожна зернинка - фашистові куля.

Бою розкручувалась круговерть,
Мов розтривожений улій.
Полею ходила солдатова смерть,
Так недалеко, на відстані кулі.

Стало на світі більше вдовиць.
Хлібові трудно служивши і чесно,
Воїн лежав між снопів горілиць,
Стягнутий ременем, як перевеслом.

І пропливли над солдатом віки.
Діти... колгоспи його й комнезами.
Ті, що стояли покіль, колоски
Чорними впали на нього сльозами.

...Хвилі пшеничні біжать вдалину
На тому ж таки на вічнім лану.
Внучка мені, як маленька царівна:
- Що це ти, діду, усе про війну,
А про казкове коли, про чарівне?

І, примруживши очко,
Намагається глянуть на сонце
Крізь бублика рум'яного.
- Постривай, дочко.
Спершу могилку солдатську доглянемо.